

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9059/2021
08.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радмила Крстић адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Петар Ивановић адвокат из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., ради предаје у посед, одлучујући о ревизији тужног ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6501/20 од 04.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6501/20 од 04.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6501/20 од 04.03.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П 1178/19 од 04.02.2020. године у првом ставу изреке тако што је обавезан тужени ББ да тужиоцу као власнику парцеле ... КО ... са обимом удела од ²²²²/7230 идеалних делова преда у посед северни део означене парцеле уписане у лист непокретности ... КО ... у површини од 22,22 ара, који је описан у налазу вештака од 07.10.2019. године у означеним мерама и границама, а што су тужени ВВ и ГГ дужни трпети и признати. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 1178/19 од 04.02.2020. године тако што је одбијен захтев туженог ББ којим је тражио да се обавезе тужилац на накнаду трошкова парничног поступка у износу од 145.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да солидарно накнаде тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 144.000,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ББ је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, са предлогом да се иста одбије као неоснована, а тужени ББ обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог ББ није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије да другостепени суд није правилно применио члан 3. став 3. ЗПП јер је тужиоцу дозволио располагање супротно принудним прописима, јавном поретку, правилима морала и добрим обичајима, као и да је другостепена пресуда заснована на нејасним и недовољним разлозима који су противречни стању у списима, указује се на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 5. и 12. ЗПП које нису законски разлог за овај правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). Нису основани наводи ревизије о постојању битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, учињене у другостепеном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ВВ и његов сада покојни брат ДД (умро 24.02.2017. године) наслеђем су стекли право сусвојине са једнаким уделима на парцели ... КО ... укупне површине од 72 ара 30 м². Они су постигли усмени договор о деоби означене парцеле и одредили њене делове које ће држати и користити. Сада покојни ДД је туженом ГГ продао део свог земљишта у површини од 14 ари. Тужени ГГ се у катастру непокретности уписао као сувласник предметне парцеле са уделом од ¹³⁹³/7230 идеалних делова. Приликом те укњижбе учињена је грешка тако што је за означени удео умањен сувласнички део туженог ВВ а не продавца ДД која грешка је касније исправљена. Сада покојни ДД је уговором о купопродаји од 28.05.1998. године, на којем потписи уговарача нису оверени код суда, продао туженом ББ део спорне парцеле у површини од 22 ара 68 м². Тужени ББ се на основу тог уговора није уписао као сувласник парцеле у јавне књиге, а његов захтев за утврђење да је власник њеног дела у тој површини правноснажно је одбијен пресудом Окружног суда у Београду Гж 7574/08 од 27.08.2008. године. Тужилац је уговором о купопродаји Ов 5530/12 од 31.10.2012. године купио од сада покојног ДД удео од ³⁶¹⁵/7230 идеалних делова предметне парцеле, а у катастру непокретности је уписан као њен сувласник са уделом од ²²²²/7230 идеалних делова. Тужилац и тужени ВВ и ГГ су у парничном поступку извршили физичку деобу парцеле ... КО ... тако што је решењем Р1 161/13 од 09.04.2015. године одређен део означене парцеле који припада у својину сваког од сувласника. По том решењу, тужиоцу је припао у својину северни део парцеле у површини од 22 ара 22 м², у одређеним мерама и границама, који се од 1998. године налази у државини туженог ББ.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које се изјављеном ревизијом не доводи у сумњу, другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и обавезао туженог ББ да северни део спорне парцеле у површини од 22 ара 22 м² - у означеним мерама и границама, преда тужиоцу.

Одредбом члана 37. став 1. и 2. Закона о основама својинско-правних односа прописано је да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално

одређене ствари, с`тим што мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог.

Тужилац је доказао да је власник дела предметне парцеле чију предају тражи - право својине на том делу стекао је на основу судске одлуке донете у ванпарничном поступку (члан 20. став 2. Закона о основама својинско-правних односа), којом му је у искључиву својину припао део у чијој се државини налази тужени ББ. Тужени нема правни основ за државину тог дела парцеле, с`обзиром да је судском одлуком правноснажно одбијен његов тужбени захтев за утврђење да је власник предметног земљишта по основу уговора о купопродаји од 28.05.1998. године, а након правноснажног окончања тог спора није ни његов савесни држалац у смислу члана 72. став 2. Закона о основама својинско-правних односа.

Из наведених разлога, нису основани ни наводи ревидента о погрешној примени материјалног права. Предмет уговора о купопродаји Ов. 5530/12 од 31.10.2012. године који је тужилац закључио са сада покојним ДД није био реални већ идеални део парцеле ... КО ... На основу тог правног посла тужилац је стекао право сусвојине, које постоји када више лица имају право својине на неподељеној ствари, при чему је део сваког од њих одређен сразмерно према целини (члан 13. став 2. Закона о основама својинско-правних односа). Због тога су ирелевантни ревизијски разлози да је тужилац тим уговором купио други део означене парцеле, а не онај у чијој се државини налази ревидент. Право сусвојине тужиоца престало је физичком деобом (члан 16. став 1. и 4. Закона о основама својинско-правних односа) коју је извршио суд одлуком донетом у ванпарничном поступку, а на основу које је тужилац стекао својину управо на делу парцеле у државини туженог. Околност да је у купопродајном уговору од 31.10.2012. године као предмет продаје означен идеални удео продавца од ³⁶¹⁵/7230 делова парцеле (са којим је, услед грешке учињене приликом уписа права сусвојине туженог ГГ која је накнадно исправљена, продавац био уписан у катастру непокретности), а тужилац уписан са мањим идеалним уделом није од значаја за одлуку у овом спору.

Следствено изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били нужни. Због тога је захтев тужиоца за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић